

[Kirkeministeren.]

eksempel, ikke uden videre være med til at besætte præstestillinger i sogne, hvor der ikke er mere end, skal vi sige omkring en 500 mennesker. Der skal foreligge ganske særlige omstændigheder, hvis man skal opslå sådanne stillinger.

Hr. John Haaber spurgte, om jeg ville være parat til en drøftelse af sognestrukturen. Hertil vil jeg svare, at jeg ikke vil være parat til at nedsætte en ny stukturkommission. Det var vist heller ikke det, der lå i det. Der lå dette, om jeg ville være parat til nogle drøftelser omkring sognestrukturen, og hertil kan jeg svare, at det vil jeg gerne tage under overvejelse.

Eva Rothenborg (FP):

For mig at se drejer det sig faktisk ikke alene om den form for betjening i kirkerne, der omfatter gudstjenesten, selv om den naturligvis er kernepunktet i den danske folkekirke. Det drejer sig om hele det levende liv omkring kirkerne og deres funktioner, som efterhånden er ved at dø ud. Hvis kirkeministeren i det hele taget er interesseret i at opretholde noget, der hedder den danske folkekirke, hvis kirkeministeren ikke snarere er begyndt at hælde til fremskridtspartiets generelle holdning, at kirkernes funktioner skal lægges helt og holdent ud til menighederne, og hvis ministeren ikke har i sinde nu at sulte den danske folkekirke langsomt ihjel, så er det virkelig på tide, at kirkeministeren nu kommer med et konkret udspil, der skal sikre, at den danske folkekirke i det hele taget kan overleve.

Det er meget beskæmmende, når man som dansker rejser i et andet land, hvor der også er en statskirke, hvad jeg gjorde i sommer, og man opdager, hvorledes menigheder og unge mennesker flokkes om og i kirkerne og ved aktiv indsats bidrager til at holde liv i det kristne evangelium. Vi er i en meget skæbnesvanger situation ved den udvikling, vi er inde i i den danske folkekirke i dag, og der bør gøres alt for at bremse denne udvikling og skabe nyt liv til kirken.

Jeg ville personlig hilse det med meget stor glæde, hvis kirkeministeren kunne give et tilsagn om, at han vil komme med et udspil eller et lovforslag, jeg havde nær sagt hvad som helst, som kunne give os indtryk

af, at den kirke, hvis højeste myndighed han er, i virkeligheden virkelig har hans hjerte og hans interesse, og at det ikke kun er rationaliseringsprincipper, der skal være det afgørende for dansk kirkeliv. Når kirkeministeren nævner spørgsmålet om udnævnelse af præster i sogne med 500 mennesker, så tager han måske ikke i betragtning, at det måske netop er de sogne, hvor kirkebesøget er størst. Det er selve livet, og det er selve tilknytningen til kirken, der for mig står som overlevelsescprincippet i den danske folkekirke.

Anden næstformand (Nathalie Lind):

Jeg må stiltfærdigt have lov at gøre taleren opmærksom på, at vi er i spørgetiden, og at det er for at give anledning til at stille et spørgsmål, ordet gives til medlemmerne.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Jeg mener, at fru Eva Rothenborg har forstået mig ganske udmærket, hvis opfattelsen var den, at mit hjerte ligger dybt forankret i folkekirken, for det gør det, og også i folkekirkens anliggender og ønsket om god trivsel for folkekirken. Men jeg er ikke i stand til her fra folketingets talerstol at give tilsagn om gennem lovinitiativer el. lign. at medvirke til, at denne trivsel uden videre blev forbedret væsentligt. Vi ved alle sammen, at det, der betinger folkekirkens virkelige trivsel, er de initiativer, der ligger ude lokalt i menighederne, blandt menighedernes egne medlemmer, ude i menighedsrådene, ude i de mange forskellige kirkelige sammenslutninger, man har både af ungdomsorganisationer og af meget andet. Jeg vil også gerne understrege, at min opfattelse er, at der virkelig foregår uhyre mange aktiviteter inden for folkekirken. Det er en levende folkekirke, vi har.

For at der ingen misforståelser skal være, vil jeg gerne sige, at vi ingen statskirke har her i Danmark. Vi har en folkekirke, og det er noget, som måske kan være svært at definere på et øjeblik herfra, men det er i hvert fald således, at folkekirkens trivsel er afhængig af, hvad der sker ude i de enkelte menigheder. Det er ikke staten som statsmagt, der bestemmer i den udstrækning, ordet statskirke måske kunne give anledning til at tro.